

VOJSKA CRNE GORE - ČUVAR CRNOGORSKOG IDENTITETA

Autor : Balša Bubanja, učenik IV razreda, Gimnazija "Panto Mališić", Berane

Crvena zastava visoko se vijori, čuju se zvuci prkosne himne... Crveni tepih i jasan pozdrav. Pozdravljaju vojnici državnike, građane, svijet. Ispunjen ponosom, iz mase posmatram ta smjela lica na kojima su ispisani ciljevi i iscrtane granice kao na karti svijeta. Ne postoji ni mrva straha u pogledima upućenim daljinama i beskrajnim prostranstvima. Na usnama titra odlučna poruka da uvijek možemo da računamo na njih. Zadržan stavom i lakim, usklađenim korakom, zanesen slikom koja budi neku neobičnu povezanost sa tim mladim ljudima, osjećam kako me dah prošlosti obavija i uvlači u svoje dubine...

Moja domovina, Crna Gora, ima posebnu istoriju. Tvrdu, nerasoljivu kao kamen koji u brdima odolijeva vremenu. Ona traje okovana lancima slobode, i u svojim njeđrima čuva toliko događaja koji su je učinili takvom, i toliko ljudi koji su je uzdizali i gradili iz pepela, čineći je ostrvom, koje u velikom svijetu sačinjenom od stalne borbe i suprotnosti predstavlja oazu koja se od pamtiviljeka brani svojim posebnim duhom što ga svako pokoljenje utka u njenu pjesmu o slobodi. Zato se ponosimo njenim prvim slovima u štampariji Crnojevića, ponosimo se Oktoihom, ali i olovom kojim se branila svaka njena stopa. Divimo se hrabrosti i odlučnosti koje su bile i na licima mladića u plemenskim odredima koji su nam u naslijeđe ostavili dostojanstvo sa kojim se izgovara ime naše države. Još od Vojislavljevića i Crnojevića jasna je bila svijest da je vojska temelj jedne države, simbol snage i spremnosti da se pobijede sve nevolje. Znali su Petrovići da precizno zakonom definišu vojni rok, ali i da pruže svojim čojstvom primjer vojnicima kako da budu dio slobodarske države. Istorija nam je isklesana kroz pjesme i anegdote na svakom kamenu krajputašu. Svaki pedalj naše slobode ima svoju priču, inspirativnu, živopisnu, onu koja nas ne ostavlja ravnodušnim i koja nam kazuje da je „muž branitelj žene i djeteta, narod branitelj crkve i plemena, čast je slava, svetinja

naroda“. I te riječi, kad ih izgovorim, bude u meni neki posebni plamen, nešto što su Njegoš i Marko Mišljanov davno rekli umjesto mene, umjesto svih nas koji znamo da čojstvo i junaštvo nijesu samo mit već život generacije koja tek stasava i koja na temeljima onoga što je bilo zna da prepozna prave vrijednosti.

Iz tog zanosa i razmišljanja o prošlim vremenima trže me još jedan pozdrav vojnika. Osjetih u toj gromoglasnoj harmoniji istoriju koja živi u nama i oko nas, u svakom glasu koji se slio u taj jedinstveni zvuk prepoznah poruku svijetu i nama da nema nevolje, nepogode i nesreće koju vojnik ne može savladati. Ne postoje potresi, niti lave, ni poplave koje će uplašiti vojničko srce, ali isto tako ne postoje ni oči pred kojima će vojnik skrenuti svoj pogled. Ruke koje pozdravljaju dodirujući kapu na glavi, spremne su da budu spas davljeniku i pomoć ranjeniku. Stijene postaju sićušne dok ih naši vojnici gaze koracima hrabrosti, požrtvovanosti i spasa.

Zato, gledajući zastavu kako para plavo nebo, shvatih da ispred mene stoje odabrani, oni koji su veliki i u dobru, i u nevoljama. Oni koji čuvajući prošlost brane državu u kojoj sam odrastao i u kojoj živim, oni koji su se zakleli na vjernost svakom kamenu i svakoj vlati trave koju njihove čizme gaze. Oni koji u svakom trenutku znaju ko su, gdje pripadaju i koga predstavljaju. U tim neustrašivim pogledima ja vidjeh sva ona lica koja su nekoliko trenutaka prije prošla kroz moje misli i u svom srcu osjetih dostojanstvo i vjeru u njihovu snagu i ugled koji imaju u svijetu jakih i moćnih sila. U njihovom glasu ne osjetih težinu zadataka koje obavljaju čuvajući nebo na kojem nam se vijori zastava, more po kojem nas svijet pomije i tlo kojim mirno, sigurno koračamo. Moj pogled se zaustavi na grbu koji se presijavao na srcu jednog vojnika i poželjeh da sam na njegovom mjestu.